

17
1.
7
29.10
39
4a
5a
6.
7.
8.

1719.

1. Becker, Conradus Theodorici: De jure consulto politico.
Fico.
- 2° Vondorff, Christoph: De lege Hiddae: de sacco sine satura . . . a viduis Heburgeusis ditionis solvendo . . . 2 Simpl.
- 3° Gebauerus, Georgius Christianus: De summa Potestate.
2 Simpl.
- 4° Gebauerus, Georgius Christianus: De Romano, observationibus varii generis illustrato. 2 Simpl.
- 5° Glaspy, Adamus Fredericus: De jurisdictione voluntaria extra territorium non exercenda.
2 Simpl.
6. Hohmann, Fr. Fredericus: De praescriptione
7. Thonard, Stephanus Fredericus: De jure naturalis
ejusque principio.
8. Krügel, Abraham: De veterum et recentiorum
ratione excitandi juventutem ad litterarum
culturam

1719.

- 9^a Mascov, Jo. Jacobus : Programma, quo ad audientiam
nationem auspicalem invitat. 14. 6
15. 2
- 9^b Mascovius, Jo. Jacobus : De ortu et progressu
juris publici Germanici. Oratio . . . haec est pro-
gramma eisdem praemissum . . . Rec. 1736. 16^a
- 10^a Mascov, Jo. Jacobus : De expectativis in fuda
imperii. 2 Saempl. 17. 18.
- 11 Ortlod, Jo. Christoph : De processu Salomonis
contra Simeon I. Reg. II 36-46. coll. v. 8.9 17. 18.
12. Rechenberg, Carolus Wlo : Regularum juris privati,
quo utimur, naturalis, Romani, Canonici, patrii
lib. I lit. 14-17. 17.
13. Rechenberg, Carolus Wlo : Regularum juris privati,
quo utimur, naturalis, Romani, Canonici, patrii
lib. I, lit. 10, 11, 12, 13. 17.

1719.

14. Rivinus, Johannes Florens: De praescriptione generali

15. ^{Stuberth} ~~Leij~~, Georgius Cornelius: De emenda Saxonica
injuste incarcerato praestanda.

16. a, b, c Frier, Johann Wolfgang: De transmissione
fructuum feudaliu in heredes allodiales. . .

3 Sept. 1719, 1747 & 1787

17. Weberus, Johann Georgius: De sacris nocturnis

18. Weidlingius, Christianus: Programma, quo ad
orationem ampliatam invitatur

1221

1719, 5^a 8

DISSERTATIO JURIDICA
DE
JURISDICTIONE
VOLUNTARIA EXTRA
TERRITORIUM NON
EXERCENDA

Occasione L. 2. ff. de Off. Proc.

QVAM
CONSENSU
ILLUSTRIS **FCIORUM ORDINIS**
IN ACADEMIA LIPSIENSI

PRÆSIDE
VIRO NOBILISSIMO, AMPLISSIMO ATQUE
CONSULTISSIMO

DOMINO
ADAMO FRIDERICO *Glasen,*
PHIL. ET J. U. D.

PRÆCEPTORE SUO HONORATISSIMO
ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT

D. II. JUN. A. MDCCXIX.

AUTOR ATQVE RESPONDENS

JOHANNES LAURENTIUS *Fleischhauer /*
WEISSENSENSIS.

LIPSIÆ, LITTERIS FLEISCHERIANIS.

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
PRINTED IN GREAT BRITAIN
BY THE UNIVERSITY PRESS, CAMBRIDGE

Viro Generosissimo Domino,

DOMINO

CHRISTIANO FRIDERICO

KAUFMANNO a Kauffberg,

Hæreditario in Döllstädt und Berga/

Serenissimi Principis ac Domini

DOMINI CHRISTIANI,

Ducis Weissenfelsensis atque Querturtensis &c. &c.

Domini mei Clementissimi

Camerae Provincialis Consiliario

Spectatissimo

Et Præfecturæ Weissenfelsensis Præfecto gravissimo

Domino suo atque Patrono

ad cineres usque devenerando,

Ut Et

VIRIS

*Excellentissimo, Consultissimo, Experientis-
simo, Doctissimis, Nobilissimis*

DOMINIS CONSULIBUS

AC CÆTERIS

SENATUS WEISSENSEENSIS

MEMBRIS

Prudentissimis, Meritissimisque

Dnn. Patronis ac Promotoribus

suis omni devenerationis cultu

prosequendis

*Cum voto omnigenæ felicitatis, quaecumque hoc
Specimen Academicum in sui suorunq; Stu-
diorum commendationem offert scribit atque
dedicat*

AUTOR.

Nobilissimo atque Doctissimo

DOMINO

JOHANNI LAURENTIO

Fleischbauer,

S. P. D.

P R Æ S E S.

S Ex funt, & quod excurrit,
anni, ex quo Academiam
Jenensem petens mihi in
illa Academia profitenti primum
innotuisti. Habui te statim Au-
ditorem in disciplinis philosophi-
cis atque Juridicis, qua occasione
indoles erecta & studiis litterarum
aptissima cognita in te mihi fuit, ut
ami-

amicum te & discipulum eligerem.
Continuasti ex eo tempore scho-
las meas frequentare, & cum fru-
ctus exinde colligeres, in dies
crevit penes te tui in me fiducia,
quod me adhortabatur, ut tuo
consortio multas horas tribue-
rem. Sed casus interveniens inter-
rupit nostrum conatum, meque
Lipsiam coniecit, qui discessus tan-
tum apud te operavit dolorem, ut
statim Academiam Jenensem re-
linqueres, vitæ Academicæ vale-
dicturus. Sed vix innotuit tibi mea
in Academia Lipsiensi præsentia,
cum

cum consilium mutares, meique
gratia hanc salutare Academiam.
Nihil gratius mihi accidere pote-
rat, quam quod catulum meum
lambendum iterum haberem,
quem ita etiam formavi, ut eum
in publicam cathedram protru-
dere non dubitem. Detrectasti
quidem munus hoc diu, mode-
stam virium diffidentiam causa-
tus. Sed postquam Halæ cum
laude opponens contra me stete-
ris, meis petitis locum tandem
fecisti, præsentemque mihi obtu-
listi dissertationem, quam reddo
hic

hic publice tibi, ut tradidisti.
Nihil enim inveni, quod deside-
rari in ea possit, cum & summa
curâ, & egregiâ doctrinâ elabo-
rata prodeat in publicum. Gra-
tular potius tibi de egregio hoc
specimine, quo parentem secu-
rum facis, Studiorum tuorum opti-
me collocatos esse sumtus uberri-
mosque ferre nunc fructus. Quod
reliqum est, quævis fausta Tibi ap-
precor, quavis occasione veram &
sinceram amicitiam ostensurus. Da-
bam Lipsiæ die 2. Jun. Anno 1719.

B. C. D.

B. C. D.

§. I.

Discessum ex Academicis medita-
tus, consultum esse existima-
vi, ut Patronis & Amicis tanti
consumti in iis temporis, stu-
diorumque meorum redde-
rem rationem. Circumspi-
cienti igitur mihi argumen-
tum scopo meo & intentioni congruum obtulit se-
se illud, quod est de jurisdictione voluntaria extra
territorium non exercenda. Dignum hoc mihi
A visum

visum fuit, quod publice disquiratur, cum JCos non leves a mea sententia in contrarium discedere videam.

§. II.

Causam hujus JCorum opinionis perquirenti mihi eidem ansam dedisse videtur perversus ille jura tradendi mos, quo, nullâ ad singularem reipublicâ Romanâ formam a nostris toto coelo diversâ ratione habitâ, conclusiones Romanas, quæ rationibus à territoriorum Germanicorum habitu alienis nituntur, oborto sæpe collo in fora Germaniæ deducunt. Receptum quidem est Jus Romanum in Imperio auctoritate publica per Ordinationem Cameralem, inque singulis territoriis Statuum patientia admissum, quicquid contradicat Illustr. Dn. Thomasius atque Kulpisius, quibus satisfactum est ab Illustri Domino Dattio de Pace publica L. 5. & Autore Diatribæ de Autoritate Juris Romani: Sed nego per id vim passam esse singularem territoriorum indolem, quin potius credam, ubivis reipublicâ Romanâ a Germanorum territoriis differentiam præ oculis habendam, nisi quis paci Westphalicæ omnibus in Germania receptis juribus recentiori vim inferre velit.

§. III.

Innuitur hoc, dum Jus Romanum salvis legibus & consuetudinibus Germanorum receptum dicitur, quæ verba tacite jam involvunt, respectum

ctum ubiuis ad reipublicæ indolem habendum esse. Omnis enim lex & consuetudo cum singularem reipublicæ constitutionem pro ratione habeat, habereque debeat, facile apparet, quod vocabula legis & consuetudinis in sensu composito accipi debeant.

§. IV.

Accedit, quod Interpretis officium sit, ut in applicatione legum exoticarum Imperantis rationem habeat, quod interpretandi leges munus apud nos Ictis relictum est. Sed utinam Icti nostri ubiuis se se bonos interpretes exhiberent, neque antecessorum opinionibus æquo fortius inhaerent.

§. V.

Apparet illud in materia de Jurisdictione, quæ in jure Romano ad statum rei publicæ Romanæ directæ, frustra tam nude & crude ad nostra territoria accommodatur. Conquesti illud jam sunt magni Nominis Viri, ex quibus Illustrem Dn. Thomasius in diss. de Magistratuum differentia & Celeberrimum Dn. Griebnerum in diss. de præjudiciis Juris Iust. in Jure publico nominare saltim juvat, qui antecessorem in eo habuerunt Schilterum in Exercitationibus aliosque.

§. VI.

Sed nolo totum hoc argumentum meum facere,

A 2

cui

eui in doctrina de jurisdictione voluntaria ad certum territorium, meo quidem iudicio, alligata illud ostendisse sufficit. Sic nec tota jurisdictionis voluntaria materia celeberrimo Lauterbachio singulari jam dissertatione aliisque occupata nostra hic est, sed discutiamus saltim quaestionem illam, an Jurisdictionis voluntariae actus apud Germanos in alienis territoriis exerceri queant,

§. VII.

Ut igitur a legibus Romanis initium faciam, jure Romano nihil certius est, quam quod v. g. Proconsul in suam provinciam tendens in quavis civitate intermedia actus jurisdictionis voluntariae, non vero contentiosae exercere queat. Expresse enim L. 2. ff. de Off. Proc. cautum est: *Omnes Proconsules statim quam urbem egressi fuerint, habent juris dictionem, (sed) non contentiosam, sed voluntariam.*

§. VIII.

Ex hac lege Interpretes generalem deducunt conclusionem, quod Romae omnibus Magistratibus actione legis instructis extra conceditas etiam provincias actuum jurisdictionis voluntariae exercitium fuerit permissum. Sed nescio an satis recte. Non enim apparet, an eadem reliquorum magistratuum ac proconsulis in eo ratio fuerit, an vero hoc jus quodam praecipui competierit proconsuli. Nec constat, an in ipsa urbe Romana hac data fuerit proconsuli facultas,

tas, cum textus noster hujus potestatis initium ponat in momento, quo urbem (sub qua *uol' egr' p' Roma* intelligitur) egressus fuerit.

§. IX.

Nec alii textus ab Interpretibus ad stabiliendam explicationem universalem in patrocinium vocati plus loquuntur. Nam L. 1. ff. eodem hæc est: Proconsul ubique quidem proconsularia insignia habet statim atque urbem egressus est: potestatem autem (h. e. jurisdictionem contentiosam) non exercet, nisi in ea provincia sola, quæ ei decreta est. Sic quoque L. 4. §. 6. ff. eodem dicitur: Posthæc ingressus provinciam, mandare jurisdictionem legato suo debet: nec hoc ante facere, quam fuerit provinciam ingressus. Est enim perquam absurdum, antequam ipse jurisdictionem nanciscatur, (nec enim prius ei competit quam in eam provinciam venerit) alii eam mandare, quam non habeat &c.

§. X.

Sed nolo his nimis confidere objectionibus, contra universalitatem textus factis, cum nec mihi exacta probatio constet contrarii. Supponam igitur Doctorum interpretationem generaliore & ad omnes Romanorum Magistratus directam veram esse, deque ratione suppositæ hujus sententiæ sollicitus ero.

A 3

§. XI. Ra-

§. XI.

Rationem igitur cur jurisdictio contentiosa non in quovis territorio exerceri poterat, perquirenti offert se se statim illa, quod jurisdictio contentiosa inter litigantes interponatur, supponaturque imperium, quo iudex in alieno territorio destitutus est. Expresse enim L. 3. ff. de Offic. Præsidis cavetur: Præsides provinciarum in suarum tantum provinciarum homines imperium habet, & hoc dum in provincia est: Nam si excesserit, privatus est. Quorsum collimat & illa: Iudici extra territorium jus dicenti impune non pareretur.

§. XII.

Sed hæc ratio nondum sufficit ad universam rem exhauriendam. Evincitur quidem per eam, cur iudex Romanus extra provinciam suam jurisdictionem contentiosam exercere nequeat, non vero cur voluntaria tunc ipsi permittatur. Sicuti enim unius positio non statim est alterius exclusio, ita nec contra, unius exclusio non statim est alterius positio.

§. XIII.

Alia igitur huic postremo asserto quaerenda ratio est, quæ in singulari reipublicæ Romanæ constitutione latitat. Nimirum universum Romanum imperium, quousque patebat, unum agnoscebat imperantem, incircumscripsum potestate instructum, in quem

quem omnem potestatem populus contulerat Romanus. Penes hunc stetit omnino, quem arbitrii sui modum, quamque & quantam cuique ubivis locorum concedere jurisdictionem voluerit. Ut dicta igitur in unum colligam, ad excludendam jurisdictionem contentiosam expressa lege opus non fuisset, cum prohibitio, ne in alieno territorio exerccatur, jam lateat in natura ipsa contentionis. Verum ad stabilendam jurisdictionem voluntariam extra provinciam conceditam, necessaria erat singularis dispositio.

§. XIV.

Ex his apparet, quam lubricum illorum ratiocinium sit, qui jurisdictionem voluntariam ideo in quovis territorio permissam credunt, quod inter volentes fiat, & nemini vim inferat. Hæc ratio enim tendit ad prohibendum jurisdictionis contentiosæ in alienis provinciis exercitium, non vero ad asserendam jurisdictionem voluntariam.

§. XV.

His ita præmissis, inquirendum prius est in reipublicæ Germanicæ faciem præsentem, anque talis sit, quæ hujus doctrinæ Romanæ applicationem ferat, antequam ipsam faciamus applicationem.

§. XVI.

§. XVI.

Primum igitur prodit quæstio illa; an Imperator Germanus eadem potestate, ac antiqui Romani, præditus sit, ut jurisdictionem in territoria pro suo arbitrii modulo distribuere possit. Ego sane illud non affirmarem.

§. XVII.

Primo enim maximopere dubium est, an jurisdictionis vocabulum in sensu juris Romani Statibus Germanorum omni superioritate instructis sit applicabile. Nam jure Romano jurisdictio aut jure magistratus aut magistratibus ex singulari in dultu compete-
 bat, quod utrumque de Statibus Germanorum vix prædicare permixtum est. Quamvis enim titulo feudali territoria sua ab Imperatore accipiant; Proprio tamen non vero alieno ea nomine regunt. Neque schemata externa ubivis respicienda sunt, nec rerum nomina, sed earundem vera natura & indoles. Sunt quidem, qui Status imperii magistratuum nomine appellare ausi quondam fuerit, ad Diploma quoddam Friderici sapientis Electoris Saxonie provocantes, quo se ipsum Praefectum Prætorio appellat, quos inter Meierus in Colleg. Argent. Tit. de Jurisd. th. 23, Schrader de feud. P. 10. sect. 20. n. 230. referendi sunt, sed horum opinio recte inconstans & erroris arguitur a JCrissimo Schiltero Exerc. 6. §. 8. Stryckio U. M. de Admin. Tut. Ludwig ad A. B. p. 659. Egregia quoque sunt verba Conringii in diss. de Ducibus & Comit.

mit Germ. §. 22. quæ in tantum nostra hic faciemus : Ducum potestas omnino mutavit (post Carolos) ita ut provinciis præsent jam Duces, non ut Gubernatores, sed pene ut Reges, collatis in eos juribus, quæ solius imperii erant, atque imperatoris. Quo enim tempore Ducis administratores & rectores tantum fuere provinciarum non competebat ipsis auctoritate propria jus vitæ & necis; non leges ferendi; non magistratus constituendi; non indicendi conventus; non fœdera faciendi potestas; minora quoque ut vocant Regalia, sub quibus vitæ publicæ, flumina navigabilia & vectigalia comprehenduntur; imo omnis generis reditus provinciarum non ad rectores illos provinciarum, sed ad fiscum regium pertinebant. Ast hæc omnia præfectis illis *ἀυτοκρατορίας* jure in provinciis concessa sunt salva tamen semper imperatoris superioritate &c.

§. XVIII.

Deinde licet probetur, quod frustra tamen expectatur, Status imperii esse Magistratus, Cæsarisque nomine præesse provinciis, non tamen per id statim evictum est, Cæsarem pro suo arbitrio, cuicumque placeat, distribuere posse jurisdictionem, ubi vis exercendam, utpote quod integritati territoriorum pacique Westphalicæ prorsus repugnat. Territoriorum enim domini jus quæsitum habent, non solum territoria accipiendi, sed ita quoque habendi, prouti legum imperii sanctiones & observantia postulant. Sic integrum Cæsari non est, ^B permittere, ut quis jurisdic-
tionem,

tionem, quæcunque demum illa sit, in alterius territorii exerceat, cum per hoc ipsum superioritas hujus territorialis & integritas juris lædatur.

§. XIX.

Cessat igitur apud nos facultas imperatoris liberrime de jurisdictione territoriorum disponendi, quæ ratio apud Romanos fuisse videtur, cur magistratibus jurisdictio voluntaria in quovis Territorio Romano imperio subjecta concedi poterat. Cessat sic etiam ut puto, ipsa dispositio, cum corrue[n]te ratione cadat ipsa legis efficacia, aut, ut rectius dicam, cum diversa Reipublicæ facies prohibeat in eo applicationem.

§. XX.

Sed instas, singulari pacto inter Imperatorem & Status hæc ita disponi facile posse, ut cuilibet Status actus jurisdictionis in alieno Territorio exercere liceat, cujusmodi pactum inirum censetur, dum jus Romanum in imperio consentientibus Statibus receptum est. Ast nego per eam receptionem Status imperii suæ potestati aliquid derogare voluisse, quin potius credam, illud ita receptum esse, ut Territoriorum ratio ubivis integra conservetur. Dum enim in subsidium receptum, non nova inducitur rei publicæ facies, sed conservatur, & id saltem in subsidium ex jure Romano mutatur, quod singulari Territoriorum

orum habitui non repugnat. Quas enim consequentias iniquissimas non obtruderemus Statibus Imperii, si doceremus, per receptionem juris Romani reipublicæ quoque Romanæ intelligi debere indolem, Germanorumque territoriorum mutari faciem. Apparuit illud exinde, quod Principes imperii non raro protestati sint contra juris Romani violentiam, si per applicationem juris Romani juri suo territoriali vim inferri crediderunt.

§. XXI.

Evictum igitur esse existimo, nullum imperii Statum in alienis territoriis, ni turbare velit circulos, jurisdictionem exercere posse voluntariam neque ex singulari Cæsaris indultu, neque sub juris Romani tutela. Sed nolo per hoc asserrum reprobare mores gentium, a recta ratione aliquatenus probatos, quibus cuivis imperanti in alieno licet Territorio de genti potestatem in suos concedunt, quam nec Statibus imperii denegant, utpote quos pro imperantibus singularum gentium agnoscunt. Tunc enim jurisdictio voluntaria a contentiosa non separatur, neque Statibus imperii intra Germaniam illud saltem competit, sed apud externos quoque illis indulgetur. Vide omnino quæ Fürstnerius de eo disputat in Tractatu de suprematu Cap. 13. & 19.

§. XXII.

Extra hunc casum, quivis facile largietur Consulem

sulem v. g. Grimmensem Berolinum proficiscentem in civitate Halensi frustra jurisdictionis voluntariæ, emancipationes, manumissiones, aliosque ejus generis actus exercere, quod tamen ex sensu Legis 2. ff. de offic. Procons. Romæ permissum videri poterat.

§. XXIII.

Nec obstat, quod Excell. Dominus Berger in Oeconomia juris pag. 918. urgeat pactum tacitum inter territoria Germanorum in eo intercedere. Non nego quidem id pacto fieri posse, sed pactum re ipsa intervenisse pernego, quod pro pacto neutiquam reputari possit, privatorum hominum, sive judicēs sint, sive JCrī, conatus, quo hoc in foris inferioribus admissum fuit. Quin nec superiorum curiarum praxin legem exteris dare in eo posse existimo, sed omnis res subsistit intra terminos liberrimæ admissionis, quam eadem libertate abnuere alieni territorii dominus potest, ac hætenus ipsius judices concesserunt.

§. XXIV.

Si pacto quodam tacito, introductum esset, ut actus jurisdictionis voluntariæ in alienis territoriis exercere liceat, sequeretur, quod lege illud prohiberi nequeat, cum nemini integrum sit pro lubitu a pacto (tacito licet) recedere. Hanc vero prohibitionem cum recte libertati & potestati demus Statuum imperii quotidianisque exemplis comprobata videamus,

deamus, facile apparet, ad pactum aliquod tacitum tu-
to provocari haud posse.

§. XXV.

Rectius igitur mecum, quoad hunc passum sen-
tire existimo Navium tractatu vom Vater-Recht.
C. VII. §. 67. quæ verba, In quantum nobiscum con-
veniunt, nostra faciemus. Allermassen in Deutsch-
land die Art der Jurisdiction ganz anders ist, als
welche dem Territorio und Gütern cohæretet,
auch ob wohl der Kaysers und das Reich fons om-
nis jurisdictionis ist, so hat jedoch der modus con-
ferendi jurisdictionem eine ganz andere Gestalt
gewonnen. Denn nach dem Römischen Staat
wusste man nichts von der jurisdictione patrimo-
niali, sondern es war allein ministerialis & admi-
nistratoria bekannt, welchen nach die Gesetze, so
von der administrativa disponiren, anhero nicht
schlechter dings zu appliciren. Dann bey denen
Römern konte sich kein Magistratus über den an-
dern beschwehren, wann er einen Actum volun-
taria jurisdictionis in einer andern Obrigkeit Ge-
biethe exercirte, weil von allen die Jurisdiction no-
mine Imperatoris geschah, oder solche freye
Macht jeder Obrigkeit, auch in territorio alieno,
verstattet, und sich disfalls das freye Arbitrium
vorbehalten hatte, Reinhard Bachovius ad ff. de Ad-
opt. cap. de Commun. Utriusque spec. n. 17. fin. U-
ber in der deutschen Fürsten Lande gehet solches

B 3

nicht

nicht an, wo patrimonialis jurisdictio vorhanden, und dieselben cum certo territorio, districtu, vel fundo per infeudationem oder aliam concessionem dergestalt verliehen wird, daß auch von dem Concedente kein Eintrag den Cessionario geschehen mag, Berlich. part. I. Concl. 2. Carpz. lib. I. Resp. II. und desto weniger ein ander Judex sich dergleichen Eingriffß anmassen kan, sondern es heisset allhier, quod judex extra territorium suum pro privato habeatur, L. fin. ff. de jurisd. L. 3. ff. de Off. præf. Urb. Deswegen auch dergleichen actus pro turbatione zu halten seyn, Gail. de Pac. Publ. Cap. 16. n. 27. Mevius part. IV. Deci. 175. fürnehmlich aber wird die Gerichtsbarkeit per titulum onerosum mit denen Pertinentien und Revenuen eines Ritter Guts transferiret und dieselbe in denen Anschlägen, wie andere Inraden estimiret. Demnach wie ich des vicini Gut und Trifften mit meinen Viehe nicht behüten, noch auf desselben Forst jagen darff, sondern solche actus pro turbativis geachtet werden, also ist es auch bey denen Eingriffen in eines andern jurisdiction bewandt, da man den Gerichts-Herrn præjudiciret, und die ihm zu kommende Gerichts-Sportuln wegnehmen will, es mag in actu voluntaria oder contentiosa jurisdictionis geschehen, und folget hieraus, daß juxta indolem morum Germania keinem Vater vor eines andern Gerichten seinen Sohn zu emancipiren oder ein Testament zu hinterlegen, oder

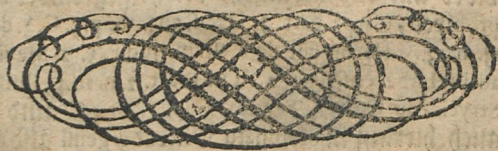
oder einen dergleichen Actum zu exerciren zu
könnt.

Inmassen auch die Sache nicht gehoben ist
wann ich vorgebe, es stünde dem andern auch
frey, daß solche Actus von seinen Unterthanen
in jenes Gerichten vorgenommen würden, denn
das heisset, confusionem jurisdictionum veranlas-
sen, und wenn der andere nicht will, so hat je-
ner einen neuen Streit, muß sich auch mehrerer
Eingriffe besorgen, zu geschweigen, daß es we-
gen der erhobenen Sportula von eines Untertha-
nen heissen wird, *Beati possidentes*. und der andere
sich deshalb zu keiner Satisfaction verstehen
dürffte: So ist auch dieser Einwand nicht ge-
nung, daß die *actus voluntariae jurisdictionis in-*
ter volentes geschehen, als welches *citra præju-*
dicium tertii & in dolum jurisdictionis patrimonial-
is zu verstehen: Aber wie gegründet auch besag-
te Doctrin in Theoria ist, so kan dennoch nicht
negiret werden, daß *contraria observantia*, zumahl
in Sächsischen Gerichten und Rechts- Colle-
gis recipiret, da man *B. Carpzovii* Meynung,
die er auf das Römische Recht gegründet ap-
probiret, *Carpz. part. 3. Decis. 293. & p. 3. C. 3. def.*
13. n. 13. Harprecht de Testam. Judic. §. 2. Mevius
ad jus Lubecens. Pag. 2. Tit. 1. art. 2. n. 104. Illustr.
Stryck. de Cautel. Testam. Cap. 7. §. 36. und ist
auch hierauf in *Scabinatu Wittenbergensi* also ge-
spro-

sprochen worden, die Facultät aber hat zur andern Meinung incliniret, da des Scabinatus Wittebergenſis & Lipſienſis fürnehmſte Raiſon zu ſeyn ſcheinet, daß man die binnen ſo langer Zeit gehaltene Meinung nicht ändern will, obgleich ſonſt ſententia contraria quoad fundamentum juris Germanici beſſern Grund hat, und demnach berühmte Juriſten, welche ſonſt contrariae opinioni beygepflichtet, rathen, daß jedweder die Ubergabung und Ausrichtung derer letzten Willen, Schenkungen, Eman- cipation, und anderer Actuum voluntariae jurisdicti- onis vor der ordentlichen Obrigkeit & Magiſtratu competente verrichten ſolle Vid. Magnif. Berg. in Sup- plem. ad Elect. Diſc. Forenſ. Tit. 2. pag. 28.

Plura potuiſſem adjicere ſed fila merito abrumpo, quod quaſtionem propositam ſatis excuſſam exiſti- mem. Non enim videndum quam copioſe, ſed quam be- ne ſcripta ſint, quod poſtremum judicio Eruditorum relinquo.

T A N D E M.

Leipzig, Diss., 1719

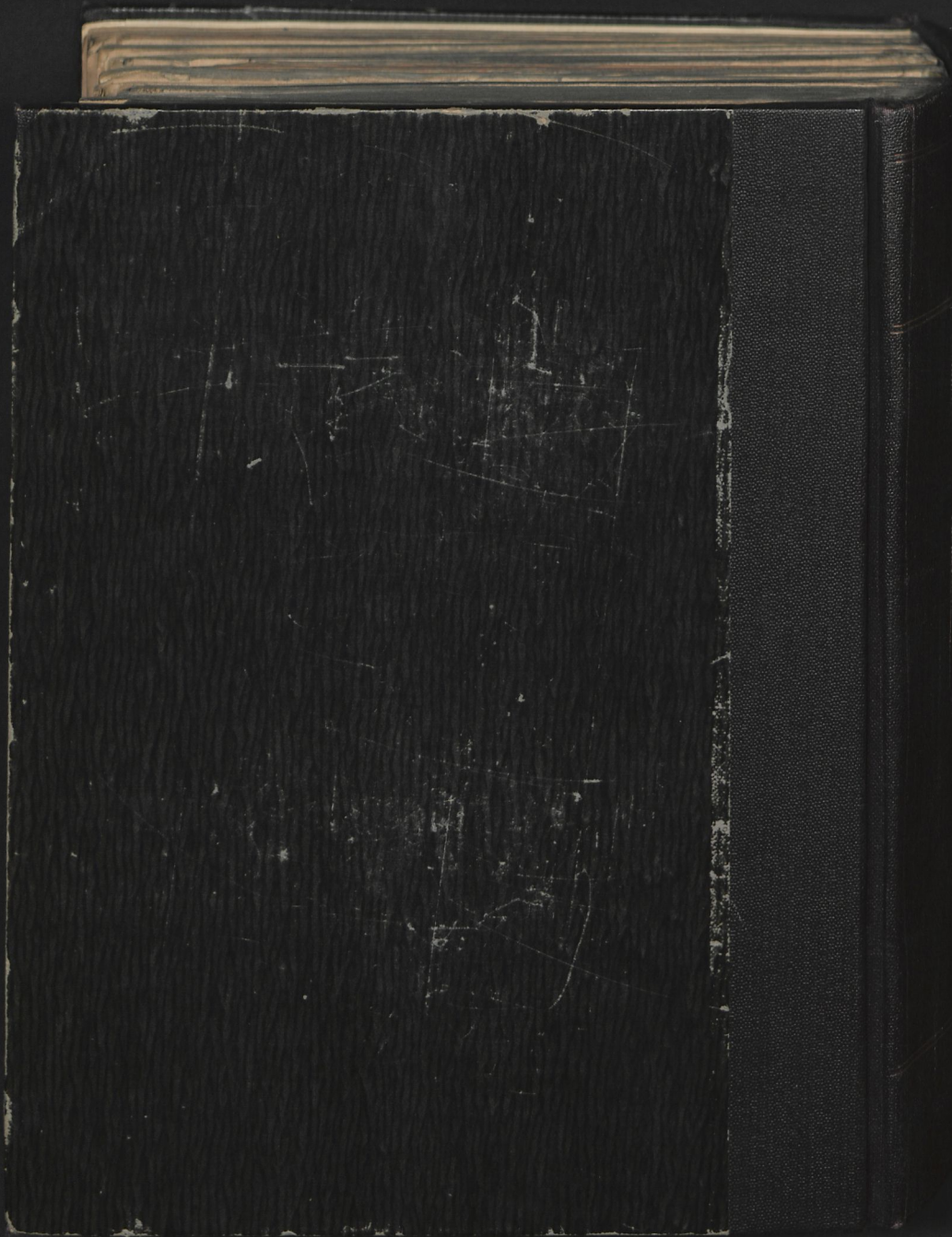

f

Sb.

vd 12

1721

1719, 5^a
M 8

DISSERTATIO JURIDICA
DE
**JURISDICTIONE
VOLUNTARIA EXTRA
TERRITORIUM NON
EXERCENDA**

Occasione L. 2. ff. de Off. Proc.

QVAM

CONSENSU

ILLUSTRIS FCTORUM ORDINIS
IN ACADEMIA LIPSIENSI

PRÆSIDE

*VIRO NOBILISSIMO, AMPLISSIMO ATQUE
CONSULTISSIMO*

DOMINO

ADAMO FRIDERICO Glafey,
PHIL. ET J. U. D.

PRÆCEPTORE SUO HONORATISSIMO
ERUDITORUM EXAMINI SUBMITTIT

D. II. JUN. A. MDCCXIX.

AUTOR ATQUE RESPONDENS

JOHANNES LAURENTIUS Fleischhauer /
WEISSENSENSIS.

LIPSIÆ, LITTERIS FLEISCHERIANIS.

